

Другото лице на Мимоза Боцин

При мен почти всички интересни неща се появяват случайно. С моя бивша студентка от Остравския университет често се срещаме на чаша вино и тя ми разказва нови любопитни неща от професията си. И така „случайно“ открих, че в Художественото училище в Острава преподава изключително талантлив преподавател – художничка, и то българка – Мимоза Боцин. Познавах я бегло от Опава, по-скоро – нейния съпруг, певец от Опавската опера, но не знаех, че от изключителния ѝ талант се възхищават студенти и преподаватели от Художественото училище в Острава, а и не само там...



Мимоза Боцин на своя изложба в Острава, 2013 г.

Коя е всъщност Мимоза Боцин?

Родена съм в Плевен – град с големи исторически традиции. Първата ми решаваща жизнена дилема бе в седми клас, когато трябваше да избира между Музикалното училище в града и Художествената гимназия в София. Моят първи учител по рисуване – Сашо Златанов – много настояваше да продължа художественото си образование и аз, без някаква по-специална подготовка, се отправих с майка ми за столицата. Завърших ССХУ „Илия Петров“ (днес Национално училище за изящни изкуства) в София през 1982 г. с дипломна работа по специалност „живопис“.

Висшето си образование продължих във Факултета за изящни изкуства във Великотърновския университет, където се отдадох на графиката и графичните техники. Завърших магистратура по специалността „Графика“ през 1987 г. Трябваше да призная, че винаги ме е привличала творческата работа именно в областта на рисунката, живописа и графиката.

Обикновено хората на изкуството обичат да се изявяват самостоятелно, но Вие още от самото начало сте предпочели педагогическото поприще. С какво Ви привличаше то?

Не знам защо, но още от дете съм си представяла, че ще бъда учителка. И мога да кажа, че днес моята мечта се е изпълнила – работя като преподавател по рисуване, илюстрация и графична техника в Средното художествено училище в Острава, водя фигурално рисуване на трети и четвърти курс, както и вечерни курсове по рисуване. Едновременно с това продължавам да рисувам. Още в България имах много самостоятелни изложби: галерия „Мавриков“ (Велико Търново, 1990 г.), галерия „Идея“ (Плевен, 1992, 1995, 1997 г.), Унгарски културен център в София – 2002 г. и др.

Предполагам, че началото в чужда страна никак не е било лесно...

Това, че моят съпруг беше работил вече четири години в Опавската опера преди да се преместя да живея в Чехия, и че се беше адаптирал към условията на живот тук, ми помогна много. Аз и двамата ни сина дойдохме в Опава през 2003 г. За мен това бе едно съвсем ново начало – с много неизвестни: да си намеря работа, да се докажа като професионалист, да се преборя с трудностите на чешкия език... Бяха тежки години. Започнах като художник на декори в Опавската опера.

И тъй като Опава е град с особено богати културни традиции, намерих сродна душа в лицето на Вера Климешова, галерист от известната галерия „У Якоба“. Така се роди идеята да направим курс по рисуване и живопис към галерията, който включва също графика и иконопис. Нашето „Ателие“ съществува вече шеста година и продължава да се развива, което ме радва.

Свои работи: колажи, рисунки, живопис с акрил, илюстрации, съм излагала освен в Опава и в много моравски градове. Последната ми изложба „Другото лице“ бе през април 2013 г. в Дома на книгата „Либрекс“ в Острава. На нея представих свои творби от последните две години.

Каква е спецификата на Вашето творчество?

Творчеството си от последните две години съм обединила в цикъла „Другото лице“. Изхождах от това, че обект на моите творчески търсения е човекът със своя вътрешен свят. Човешката фигура и главата, а още по-конкретно – лицето, са само художествената форма, която съм избрала, за да предам образност на нещата. Моята гледна точка е от другата, скритата, невидима страна на субекта.

Рисунката за мен е най-бързият и непосредствен начин за изобразяване на реалността. Рисунката е субективен израз на възприеманата действителност, затова и работите ми се отличават със специфична стилизация и характерна деформация.

Двата триптиха от последната изложба в Острава представляват фигуративна композиция в гротескно-експресивен стил. Това е продължение на изложбата ми от колажи и рисунки, изложени в Музея на Леош Яначек в Хуквалди през 2011 г.

Избраната от мен техника – колаж, със своята богата структура на маската и цвета още повече подсилва художествения израз. Силата на ярките багри и цветовия контраст правят въздействието на картините невероятно.

Вие вече сте се наложили като талантлив художник пред чешката общественост. Как се реализират синовете Ви?

Педагогическата ми дейност, моята самостоятелна творческа дейност и, разбира се, на първо място семейното щастие, ме карат да се чувствам пълноценна.

Големият ми син Петър завърши Художественото училище в Острава и продължава обучението си във Факултета по изящни изкуства към Оставския университет. Той вече е мой колега в „Ателието“ и води част от курса. Малкият ми син Иван-Александър учи в училище за гастрономия и туризъм. Може да се каже, че сме



По време на работа в с. Говежда, Монтанско, 2013 г.

щастливо семейство. Имаме добри приятели и колеги в Чехия. Обичаме родината си и всяко лято пътуваме до България. Прекарваме там по два месеца в къща в Балкана.

Сирма Зидаро-Коунова

Концерт по случай 24 май в Българското посолство

На 22 май в Огледалната зала на Посолството на Република България в Прага на ул. „Краковска“ 6 по случай Деня на българската просвета и култура и на славянската писменост се проведе концерт на софийския хор „Славянски звуци“ с диригент Милен Иванов. Той бе организиран от Посолството на Република България в Чехия и Българския културен институт в Прага. В програмата прозвучаха произведения на български композитори, както и черковнославянски песнопения.

След концерта извънредният и пълномощен посланик на Република България в Чехия Лъчезар Петков награди преводачите на българска литература, спечелили награди в конкурса за „Превод на българска художествена проза и поезия“ за студентите-българи. (М.З.)



Хор „Славянски звуци“